

og Medlemmernes Tilskud skal være, har fundet Sted, gaa med til at forhøje Bidraget fra 2 til 3 Kr.

Dagpengene gaar Lovforslaget ud paa at forøge til 6 Kr. Sygekassernes Administration har hidtil været ført ud fra den Grundtanke, at intet Medlem maatte høste Pengefordel af at være syg og derved fristes til at forlænge sin Sygdom. Det rigtige i denne Administration af Sygekasserne viste sig meget tydeligt i Forholdet til Arbejdsløshedslovgivningen: den Hjælp, Arbejdsløshedsloven gav, var saa langt højere og saa meget mere værdifuld, at det i allerhøjeste Grad betalte sig for en Sygekassepatient at være arbejdsløs i Stedet for at være sygemeldt. Paa den ene Side skal vi selvfølgelig passe paa, at vi ikke gennem en Forhøjelse af Bidraget kommer til at friste nogen ud over Evne; men paa den anden Side maa vi ogsaa være beredvillige til under en saadan Statskontrol at sørge for, at Arbejderen kan faa saadanne Dagpenge, at han kan leve deraf.

Endelig er der 2 Punkter, som jeg paa mit Partis Vegne ikke kan tiltræde. Det ene drejer sig om at yde Tilskud til Medicinudgifterne under den nuværende Form for Receptskrivning. Det er en Kendsgerning, at den øvrige Befolkning ikke bruger Lægehjælp i nær saa udstrakt Grad som Medlemmerne af Sygekasserne. Som der staar i Bilagene til Lovforslaget fra Sygekasseinspektoratet, anbefaler det, at man gaar med til at erstatte Medicinudgifterne ved at yde Statsbidrag til dem. Det vil meget let medføre, at Medicinudgifterne og altsaa ogsaa det Tilskud, Sygekasserne yder til Medicinen, stadig vil være stigende og vil naa en Højde, som ingen Steder hører hjemme. Men vi kunde tænke os andre Former for en Receptskrivning og Medicindistribution, under hvilke vi kunde være med til at yde nogen Hjælp. Dernæst er der den Ændring i § 6, som vil medføre, at Kommunerne kan betale hele Sygekassekontingentet. At Kommunerne fra at yde $\frac{3}{4}$ skal kunne yde det hele, strider fuldstændig imod vort principielle Syn paa hele vort Sygekassevæsen; det kan vi ikke under nogen Form godkende.

Jeg skal endnu en Gang paa mit Partis Vegne anbefale det nye Hovedformaal med det foreliggende Lovforslag: en til Bunds gaaende rationel Hjælp til vore kronisk syge, og ønske Lovforslaget fremmet hurtigt og paa bedst mulig Maade.

Søgaard: I Lovforslagets § 2 foreslaas, at Sygekasselovens § 6 skal have en

Tilføjelse om, at Aldersgrænsen for Optagelse i Sygekasser ikke kan sættes lavere end til 50 Aar, og i de første seks Maaneder efter den 1. April 1920 skal Grænsen være 60 Aar. Den sidste Ændring er nødvendig af Hensyn til Forslaget om Tilskud til de kronisk syge og til det Forslag, der foreligger om Invaliderente. Men den første Ændring kan jeg ikke give min Tilslutning, og jeg beklager, at denne Ændring er bragt i Forslag. Det har altid været Sygekassernes Opgave at faa Medlemmerne med i den unge Alder; dette er i de unges egen Interesse og ogsaa i Kasserens. Kasserne blev stærke ved, at de havde mange unge Medlemmer; med Alderen kommer Svaghederne, og en Kasse, der overvejende bestaar af ældre Medlemmer, vil være økonomisk svagt funderet. Hvis man nu i Loven fastsætter det 50de Aar som Grænsen, er det ligesom en Opfordring til Folk om at vente med Indmeldelsen, og derved gør man ogsaa nogen Uret mod de unge, der paa den Maade kommer til at betale for dem, der indmeldes i en senere Alder.

Som tidligere Talere har nævnt, er Sygekassesagen gaaet meget stærkt frem, siden vi fik den første Sygekasselov af 12. April 1892. Den 31. December 1893 var der 115 694 Medlemmer i de statsanerkendte Sygekasser, den 31. December 1911 var der 710 632, og den 31. December i Fjor var Tallet steget til 1 136 000. Det er jo Tal, der betegner en Fremgang, som vi, der i mange Aar har staaet i Sygekassearbejdet, kan se paa med stor Glæde. Naar Fremgangen har været saa stor, skyldes det imidlertid især, at der er saa mange unge, der er kommet med; og en yderligere Bestræbelse i den Retning at faa unge Medlemmer ind betegnede den Ændring, der blev vedtaget ved sidste Sygekasselov, at Indmeldelsesgrænsen nedad skulde sættes ned fra det 15de til det 14de Aar. Hidtil har der derimod ikke været sat nogen Grænse opad hverken i Loven af 1892 eller i Loven af 1915; det har været overladt til Kasserne selv at sætte denne Grænse, og det almindelige har været at sætte Grænsen til 40 Aars Alderen; Kasserne har i saa Henseende haft Selvstyre. Men Lovforslaget her vil i høj Grad begrænse dette Selvstyre for Kasserne, og dette beklager jeg.

I Bemærkningerne til Lovforslaget staar, at Forslaget har været forelagt Sygekassenævnet og er tiltraadt i dets her foreliggende Skikkelse; det er rigtigt nok, men jeg har ladet mig sige, at Forslaget om